

Департамент освіти і науки
Івано-Франківської обласної державної адміністрації
Івано-Франківський обласний
еколого-натуралістичний центр учнівської молоді

Обласний проект
«Доторкнутись серцем»

*Збірник творчих робіт
учасників конкурсу
«Я врятував чуже життя»*

м. Івано-Франківськ, 2025

До збірника включені творчі роботи учасників конкурсу «Я врятував чуже життя», який проводився в рамках обласного виховного проекту «Доторкнутись серцем». Це дійсні історії дітей, які врятували, прихистили в себе беззахисних тварин, простягнули руку допомоги братам нашим меншим.

Організатори конкурсу вдячні всім дописувачам за участь у конкурсі, за їхню небайдужість, чуйність, милосердя та готовність прийти на допомогу скривдженим.

Відповідальна за випуск:

Галина Шинкарук – заступник директора
з навчально-методичної роботи
Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного
центру учнівської молоді

Як я врятував голуба

Северин Захар – учень 3 класу Надвірнянського ліцею № 2
Надвірнянської міської ради

Цього літа я гуляв з друзями у дворі. Поки ми грались, я побачив голуба, в якого було поранене крило, він сидів на траві і не міг літати. Я відніс його в годівничку, яка була прикріплена до стіни будинку, щоб туди не дістались коти і не з'їли його. Я поклав голубу їжі і налив водички. Голуб через 2 дні вже міг літати. Ми його відпустили і він полетів додому!. Бережіть життя птахів і тварин!

«Я врятував чуже життя»

Бас Дмитро – 9 років, вихованець міської дитячої екологічної
станції Івано-Франківської міської ради

Сонячного червневого дня 2022 року, гуляючи з сестрами в парку, в траві, ми знайшли крихітне пташеня. Воно було зовсім беззахисне і голодне, його тільце було вкрите ніжним пушком, а на крильцях тільки починали рости пір'їнки, тому воно зовсім не могло літати. Моя сестра взяла його у теплі долоні і притулила до грудей. Пташеня, зігрівшись у її долонях, почало засинати. Ми, тим часом, шукали гніздечко, з якого воно могло випасти. Поблизу не було ні гніздечка, ні його батьків, ні інших пташенят.

На дворі в той час вже вечоріло і холодало, тому ми прийняли рішення забрати його додому на перетримку. По дорозі додому сестра почала шукати в інтернеті інформацію, що це за пташечка, чим її можна годувати в домашніх умовах. Як виявилось, це - дрізд співочий, і його можна годувати консервованим кормом для маленьких кошенят, адже там багато поживних речовин. Вдома проблем з годуванням не було, пташка сама брала шматочки корму з рук. Ми годували її часто і невеликими порціями.

Час йшов, минали тижні, наша пташечка росла, ми назвали її «Маруся», тому що вона була дуже ніжна, спокійна і лагідна. Точну статтю ми не знаємо, адже дрозди співочі, самець та самка не мають яскраво вираженої статевої відмінності у забарвленні. Коли тіло нашої Марусі покритися різнобарвними пір'їнами, ми почали вчити її літати. В неї вміло це виходило, і зовсім скоро вона вже літала по квартирі. Кожного ранку вона радувала нас своїм співом, з нею стало дуже весело та затишно.

І от настав час її випускати. Всім було дуже сумно, адже Маруся стала не просто пташкою, а частиною нашої великої сім'ї. Старша сестра почала шукати інформацію де і як краще її випустити. В усіх джерелах інформації писало, що, коли візьмеш з вулиці маленьке пташеня, то його ні в якому разі не можна випускати на волю, тому що в умовах дикої природи вона не зможе добувати собі їжу, а також буде довіряти людям та може стати жертвою хижаків. Ми з радістю, і не задумуючись, вирішили залишити її собі. Я думаю, Маруся також була рада.

Від того часу минуло вже майже три з половиною роки. Наша Маруся дуже життєрадісна. Вона має свою клітку, яка завжди відкрита, щоб Маруся могла заходити і ласувати різними смаколикami, які є в неї у клітці. А ще Маруся дуже любить ягоди, особливо полуницю, також вона полюбляє різні овочі.

Маруся, як справжня леді, любить усе яскраве і кольорове, особливо браслети, колечка, гумки для волосся, несе це все собі у клітку, і там грається ними. Маруся дуже любить купатися, в неї на підвіконні стоїть ванночка із чистою водою, в ній вона купається коли захоче.

Наша Маруся завжди любить робити з нами домашнє завдання, яке нам задають у школі. Вона зручно моститься мені на плече або на ліву руку, і уважно дивиться, як я пишу уроки. А ще їй дуже подобається, коли ми читаємо. Вона закриває очі, ховає свій дзьоб у пір'я і слухає. Мені інколи здається, що вона уявляє собі те, про що ми читаємо, поринає у загадковий світ казок.

Кожного року, 6 червня. Ми усією нашою сім'єю святкуємо день народження Марусі. Я дуже люблю свою пташечку. Я

врятував їй життя, а вона стала мені справжньою подругою. Я не уявляю своє життя без неї!

Лапка-дряпка

Іванюк Іванна – 8 років, учениця 3 класу Надвірнянського ліцею № 2 Надвірнянської міської ради

Одного серпневого дня 2012 року у нашому житті з'явилась домашня улюблениця. Це була кицька Лапка. А сталося це так.

Мама повернулася з роботи і ми пішли з нею на дитячий майданчик. Ми там гралися, гойдалися на гойдалках і весело проводили час. Раптом до нас підійшов гурт дітей і в одній дівчинки було кошеня. Воно було чорно-біле, маленьке і жалісло нявчало. Діти сказали, що знайшли кицю в траві недалеко від майданчика. Вони телефонували своїм батькам і просили, щоб ті дозволити забрати знахідку додому. Але, на жаль, ніхто з них так і не погодився. Тому ми з мамою вирішили забрати кошеня з собою. По дорозі додому уже звечоріло, кошеняті було лячно, тому воно дряпалося. Ми вирішили назвати її Лапка-дряпка. З маленького кошенятка, яке поміщалося на долоні, виросла справжня пухнаста красуня. Вдома вона ніжна муркотунка, а на вулиці справжня мисливиця. Добре, що ми в той день пішли на майданчик і знайшли кішечку.

Амур

Волочій Тадей – 10 років, вихованець гуртка «Учнівське лісництво» Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Я з тіткою одного літнього вечора поверталися додому, помітили щось незвичайне біля дороги. Маленьке, кошеня, мокре і тремтяче, сиділо неподалік кущів. Поруч біг струмок, і здавалося, що його мало не змило водою. Ми вирішили підійти ближче. Кошеня виглядало виснаженим і наляканим, його великі очі, повні страху і надії, дивилися прямо на нас. Ми не змогли залишити його в такому стані. Я швидко зняв куртку, загорнув малюка і поніс додому. Удома я обережно

висушив його рушником, нагрів трохи молока й дав йому пити. Кошеня одразу почало лизати молоко, ніби воно не їло кілька днів. На наступний день ми відвезли його до ветеринара. На щастя, малюк був здоровий, тільки трохи ослаблений. Після огляду лікар порадив гарне харчування і тепло.

Я вирішив залишити кошеня у себе. Назвав його Амуром.. Тепер Амур – повноправний член нашої родини. Щоранку він зустрічає мене своїм муркотінням, і я відчуваю, що врятоване життя не лише його, а й моє. Бо хто годує голодну тварину, той годує свою душу.

Цікава пригода

Санісло Даніель – 10 років, учень 4 класу Рогатинського ліцею № 1 Рогатинської міської ради

Мене звати Даніель і я хочу написати Вам про одну цікаву пригоду, яка трапилася зі мною на літніх канікулах. Одного сонячного дня я повертався з братом з парку, де ми гуляли. Біля озера, в кущах я почув тихенький звук, який мене насторожив. Прислухався, чи не здалося мені? Ні, звуки які мене збентежили повторилися знову. Я підійшов ближче і побачив в кущах переляканого, сірого, худого котика. Його великі зелені очі не відводили від мене свого погляду. Вся його шерсть була кошлата і в будяках. Ми взяли його на руки і вирушили з ним додому. Всю дорогу кошеня випускало кігті і намагалося від нас втекти але я лагідно його притискав до себе і легенько погладжував.

Прийшовши додому ми поставили йому мисочку з кормом, він кинувся до неї дуже зголоднілим але їсти не зміг, тільки він брав корм в свою мордочку, відразу кричав і переставав їсти. Я зрозумів, що у нього щось болить, тоді я налив молочка. Котик припав до тарілочки і почав жадібно пити молочко. Коли він попив молоко, я набрав в ванну теплої водички і почав купати котика. В ванні він сидів досить чемно, його маленьке, худеньке тіло розслабилось в

теплій водичці після вечері. Помивши котика, я його завернув в теплий рушник, посадив собі на коліна і гладив між вушками, поки він не заснув.

На наступній день ми з братом понесли його в ветлікарню, де його оглянув ветлікар і сказав, що у нього біля зубчика є нарив, нам виписали лікування . Щодня ми носили котика в ветлікарню, де йому робили різні лікувальні процедури, поки стан котика не покращився.

Так як за котиком ніхто не шукав, я вирішив залишити його собі. Сьогодні наш Барсік, так ми його назвали, живе з нами. Він здоровий, гарний, активний котик який дуже любить гратися з м'ячиком. Шерсть у нього стала блискуча, гладка і більше нічого в ньому не нагадує того переляканого, мокрого і хворого котика, якого ми з братом знайшли на озері в кущах. Він став нашим домашнім улюбленцем, подружився з нашою собакою. А ввечері, тільки на вулиці темніє, Барсік лягає біля мене і починає муркотіти свої коліскові. Я дуже щасливий, що знайшов такого друга.

Шість врятованих сердець

Буліш Уляна – 9 років, учениця 4 класу Вигодського ліцею Вигодської селищної ради

Одного вечора ми з матусею гуляли вздовж берега річки. Було досить холодно, в повітрі пахло осінню. Раптом я почула тихе скавучання. Ми зупинилися та прислухалися – і під вербами побачили стару коробку. У ній тремтіли шість маленьких цуценят. Вони були мокрі, голодні та перелякані. А найжахливішим було моє розуміння, що їх всіх залишили.

Я схвильовано подивилася на маму і прошепотіла : «Матусю, ми не можемо їх залишити». Ненька лише мовчки кивнула головою. Тож, забравши цуценят, ми понесли їх у будку біля школи.

Щодня перед уроками я не могла дочекатися, щоб відвідати їх: бігла годувати, приносила молоко і гладила кожного, щоб вони не боялися людей. Мама допомагала мені і песики ставали сміливішими.

Вигодяни знали про «шкільну малечу». Цуценята стали улюбленцями селища. Люди приносили їжу та приходили побавитися з гавкунами. Але ми з мамою знали –

чотирилапим потрібен теплий дім з людськими руками, які не залишать в біді. Тому не вагаючись створили допис та додали оголошення до груп про знайдених тварин і розмістили у соцмережах.

Наступного дня жінка з донькою забрали перше цуценя. Потім ще одне потрапило до сім'ї, яка побачила фото розміщене у «Фейсбуці». Кожного разу, коли когось із малечі забирали, мені було і радісно і сумно. Кожен від'їзд братів наших менших був не тільки прощанням, але й перемогою. Мама казала: «Ти ж розумієш - ми їх врятували. Тепер у кожного буде дім та справжня любов!». Коли забрали останнього мого друга – залишилася порожня будка. Я довго стояла мовчки, а потім запитала у мами: «Мамо, а якби ми не зупинилися тоді?».

Матуся ніжно взяла мене за руку і відповіла: «Бачиш, доню, шість сердець отримали шанс на життя». Того вечора я зрозуміла, що врятувати життя – це не завжди щось величне. Інколи, це просто вчасно зупинитися і відкрити своє серце.

Наше врятоване кошеня

***Турчин Анна, Турчин Христина – 8 років, учениці 3 класу
Надвірнянського ліцею № 2 Надвірнянської міської ради***

Ми, рідні сестри Христинка і Анничка, дуже любимо тварин. У нас вдома є кішка Мурка. Навесні кішка народила кошенятко. Ми доглядали за ними обома.

Одного дощового дня ми з мамою поверталися з магазину і почули ледь чутне «няв». Недалечко від нашого будинку, в траві, лежало малесеньке, мокре кошеня. Воно майже не рухалося. Ми швидко забрали його додому. Вдома поклали малятко біля Мурки і всі затамували подих, споглядаючи на дії нашої кицьки. Мурка спершу

довго нюхала його, а потім почала вилизувати й дозволила йому пити молочко. Ми з Анею аж заплескали в долоні від радості – Мурка прийняла кошеня, як своє!

Кошенята росли разом, гралися біля Мурки. Ми дуже щасливі, що тоді не пройшли повз. Бо навіть маленьке добро може врятувати життя.

Моя перша зустріч із пташеням

Фіголь Мілана – 8 років, учениця 3 класу початкової школи імені Софії Русової Івано-Франківської міської ради

Одного ранку ми з мамою йшли у літній табір і побачили пташеня... Прямо у травичці, біля дерева. Ми не знали, що нам робити! Я почувалася злякано, бо горобчик загубився. Він був милий і дуже маленький.

Тоді мама почала шукати в інтернеті: що робити, якщо знайшли надворі пташенятко? Прочитала, що треба оглянути, чи немає поруч небезпечного кота. Тим часом ми помітили, що біля нас якраз був чорний кіт. Я злякалась за горобчика! Кіт так облизувався, що аж слинка текла, точно хотів з'їсти малечу! А кота не можна підпускати до пташенят, тому що він може їх з'їсти!

І ми з мамою пішли відганяти кота. Кіт втік і, Слава Богу, пташеня ще було на місці.

— Що робити далі?, — запитала я у мами. — Гніздо так далеко, на високому дереві!

Я попросила маму трохи ще постояти, почекати і не залишати горобчика одного. Подумала: раптом прилетить мама по свою дитину. Геніальний план!

Ми з мамою почекали і в ту ж мить почули, як зацвірінькала якась велика пташка. Я відчула радість і полегшення: подумала, що це мама горобчика! В цей час і малеча почала також цвірінькати. Ми відійшли вбік, щоб не злякати пташку, але наглядали за горобчиком. Пташка прилетіла і зацвірінькала. Напевно, дякую сказала нам!

Дочекавшись, щоб мама забрала горобчика у гніздечко, ми пішли у літній табір. Мені стало приємно, що ми подолали такий шлях і допомогли горобчику. Я врятувала маленьке життя і пишаюся собою.

Домашній улюбленець Рудик

Гап'як Ганна – 8 років, учениця 3 класу Якубівської початкової школи Долинської міської ради

Я дуже люблю літо – період, коли у нас літні канікули. Це час теплих днів, можна ходити в легкому одязі, проводити багато часу на свіжому повітрі.

Одного такого літнього ранку, я вийшла на вулицю і раптом почула дивні звуки. Спочатку здалося, що хтось плаче. Але прислухавшись, зрозуміла що це нявчить маленький котик. Я покликала маму і ми пішли на цей звук. Біля воріт нашого подвір'я, серед густих кущів, скрутившись клубочком лежав маленький котик.

Він був руденький, зовсім крихітний. Мав маленькі чорні оченята. Лапки були білого кольору, немов він одягнув шкарпетки. І тут мама помітила, що в Рудика (так ми його назвали) поранена лапка, тому він лежав на одному місці, не міг ходити і здавалося що він плаче.

Мама взяла котика акуратно на руки і принесла в будинок. Я постелила йому м'яку ковдрочку. Ми принесли йому мисочку з молочком. Рудик одразу почав сьорбати, бо був дуже голодний. Я з мамою обробила йому лапку і перев'язала її. Щодня я доглядала за ним: годувала, гралася, розчісувала його м'яку шерсть. Отак ми піклувались про Рудика декілька днів поспіль.

Коли котик відпочив і набрав сил, то почав акуратненько вставати на лапки і потягуватись. Згодом він уже зробив декілька кроків. Я була щаслива, що він одужує і грається зі мною.

Через тиждень наш малюк вже бігав всюди за мною. Стрибав по всьому будинку, грався з маленьким м'ячиком і дуже любив лежати на підвіконні, гріючи спинку на сонці. Ось так і з'явився в мене найкращий друг. Наш домашній улюбленець Рудик і став справжнім другом для всієї родини.

Отож, я вважаю, що всі люди мають піклуватися про тварин. Допомогати їм за потреби, адже вони такі маленькі і беззахисні. Допомігши одного разу, ми можемо отримати найвідданішого друга на все життя.

День, коли я знайшла справжнього друга на все життя
Нижник Ірина – 10 років, вихованка гуртка «Юні натуралісти» Центру науково-технічної творчості учнівської молоді Калуської міської ради

Одного, здавалося б, зовсім звичайного дня, я гралася з друзями у нашому дворі. Ми бігали, сміялися, і раптом я почула тоненьке, жалібне «няв-няв». Наче хтось кликав на допомогу. Я обережно підійшла до старого куща бузку і побачила там маленьке сіреньке кошенятко. Воно було худеньке, злипле від пилу, і тремтіло, мов холодний листочок. Його великі блискучі оченята дивилися так сумно, що я відчула, воно потребує моєї допомоги.

Я взяла його на руки, і крихітне тільце відразу притулилося до грудей, наче шукало захисту.

Друзі підбігли й здивовано дивилися на мене та врятованого хвостика. А я зрозуміла найважливіше: з цієї миті у мене з'явився новий пухнастий друг, якого я назвала Сірчиком.

Сірчик швидко звик до нашого двору. Він бігав за м'ячем, наче собачка, ганявся за метеликами й навіть “допомагав” мені робити домашнє завдання- сидів на зошиті або штовхав олівець лапкою. А коли я поверталася зі школи, він уже чекав біля дверей, муркотів і весело махав хвостиком. Минуло кілька тижнів, і Сірчик став справжнім улюбленцем усіх дітей двору. Ми годували його разом, вигадували для котика ігри, навіть зробили маленький медальйон із написом “Брати наші менші”.

Іноді, коли я дивлюся на свого милого пухнастика, мені здається, що він усе розуміє. Його вдячні очі нагадують: добро завжди повертається. Того дня, коли я почула тихе “няв-няв” у кущах, то не просто врятувала кошенятко — я знайшла справжнього друга на все життя. 🐾

Щаслива Боня

Кравчук Злата – 8 років, учениця 3 класу Надвірнянського ліцею № 2 Надвірнянської міської ради

Історія нашої собаки почалася з того, що ми давно мріяли мати на подвір'ї домашнього улюбленця, але все не наважувалися його взяти. Одного дня мамина подруга зателефонувала й повідомила, що на цвинтарі викинули двох цуценят. Одну дівчинку хтось забрав, а друга залишилася. Маленьке цуценятко спало просто на могилі й жалібно скавчало. Воно було зовсім крихітне – ще й місяця не минуло від народження.

Почувши це, ми, не вагаючись, поїхали по свою дівчинку. Нас зустріло голодне, із сумними оченятами собача. Ми забрали його додому, покупали й нагодували. З того часу знайда стала для нас рідною. Ми не можемо нею натішитися.

Боня росла дуже швидко. Зараз нашій улюблениці вже пів року. Ми жодного разу не пошкодували, що взяли її до своєї сім'ї.

Усі бездомні тваринки заслуговують на родину.

Врятоване життя

Воронько Вероніка – 9 років, учениця Старокривотульського ліцею Тисменицької міської ради

Одного морозного зимового вечора я поверталася додому після занять у школі. Вітер кусав щоки, а сніг скрипів під ногами. Було тихо й порожньо. І раптом я почула тихеньке, ледь помітне нявкання. Спершу подумала, що мені здалося, але звук повторився сумний і благаючий. Я озирнулася і побачила біля дороги маленького котика. Він тремтів від холоду й страху, дивився на мене великими зеленими очима, ніби просив допомоги. Його лапка була поранена. Мені стало так шкода цього котика, що я взяла його на руки і понесла додому.

Мама спершу здивувалася, коли побачила мене з мокрим кошеним на руках, але через декілька секунд погодилася допомогти. Ми висушили йому шерсть, дали теплого молочка. Потім мама обробила його рану. Котик тихенько муркотів, ніби дякував нам за турботу. Ми вирішили назвати його Пухнастик, тому що він був лагідний і кумедний, з маленьким рожевим носиком.

Перші дні були найважчими. Пухнастик майже не їв і постійно спав. Я хвилювалася, щоб він не захворів, і кожного ранку перевіряла, чи дихає він, розмовляла з ним, гладила, читала казки. Згодом котик почав їсти, а його оченята стали блискучими. Коли він вперше замуркотів, я заплакала від радості.

Минуло кілька тижнів і мій котик весело бігав по кімнаті. Він жваво ганявся за клубком ниток, а коли бачив сонячного зайчика на стіні, то намагався його зловити двома лапками. Мама навіть сказала, що Пухнастик став нашим домашнім оберегом. Після його появи в домі стало якось тепліше та радісніше.

Тепер мій Пухнастик завжди поруч. Коли я роблю уроки, він сидить біля мене і уважно дивиться, ніби перевіряє, чи правильно я пишу. А коли я сумую, він стрибає мені на коліна і починає муркотіти так голосно, що всі тривоги одразу зникають. Іноді я думаю, що було б, якби я не почула його нявкання того зимового вечора? Мабуть, Пухнастик не зміг би пережити таку холодну ніч. Але тепер він живе у безпеці, в теплі і любові, кожного дня дякує нам своїм муркотінням. Отже, я зрозуміла, що добро починається з маленьких вчинків. Ми не можемо врятувати всіх тваринок, але якщо кожен врятує хоча б одну, то світ стане добрішим. Коли я дивлюся на свого Пухнастика, то відчуваю безмежне щастя і любов. Іноді навіть один добрий вчинок може змінити чись життя.

Я назвала його Пуфі

Іванишин Катерина – 9 років, вихованка гуртка «Учнівське лісництво» Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру 4учнівської молоді

Одного холодного осіннього вечора я поверталася додому зі школи. Раптом я почула тихе нявчання, яке долидало звідкись із кущів біля дороги. Воно було настільки жалібне, що я не змогла не звернути уваги. Заглянувши у кущі, я побачила маленьке кошеня. Воно заплуталося у мотузках, які хтось необачно залишив. Маленьке створіння тремтіло від холоду і страху. Його шерсть була мокрою, а очі дивилися на мене з надією.

Я присіла поруч, і, щоб не налякати його ще більше, тихо сказала: «Все буде добре, маленький». Обережно знявши мотузки, загорнула його в свою куртку. Воно енавіть не намагалося вириватися – мабуть відчуло, що я хочу допомогти. Вдома я нагріла молока, дістала старий плед і створила для нього маленьке місце для сну. Ми з мамою віднесли його до ветеринара. На щастя, серйозних травм у нього не було, але йому потрібен був спокій і турбота.

Я назвала його Пуфі. Він швидко освоївся в нашій квартирі, став справжнім другом і улюбленцем усієї сім'ї. Кожного разу, коли він муркоче, лягаючи поруч, я відчуваю гордість і радість, що не залишила його в біді.

Я врятувала чуже життя

Арабчук Аліна – 9 років, учениця 4 класу

Старокривотульського ліцею Тисменицької міської ради

Війна... Це слово лунає щодня, як дзвін, що розриває тишу. Вона змінила людей, міста, долі. Але навіть під гуркіт вибухів життя не зупиняється. Земля зеленіє, сонце сходить, а пташки – попри страх – продовжують співати. Можливо, це саме вони нагадують нам, що світло сильніше за темряву.

Одного літнього ранку, коли небо ще було спокійне, я пішла на город допомагати мамі. Над полем стояла тиша, лише шелестіли трави. І раптом я почула тихий, майже

непомітний писк. Звук був такий беззахисний, що мені стало боляче. Я підійшла ближче й побачила серед трави маленьку перепілку. Вона тремтіла, а її крильце безсило звисало. Мабуть, перелякалася вибухів або потрапила під уламки.

Я нахилилася і взяла її на руки. Пташка була легенька, мов пушинка, і вся дрижала. Її очі дивилися на мене – ніби просили допомоги. Я обережно загорнула її у хустинку і понесла додому. Мама швидко зробила з коробки тепле гніздечко, поклала туди пташку, поставила воду й зернятка. Того вечора, коли знову лунала тривога, тримала коробку на колінах у підвалі й шепотіла: «Не бійся, маленька, усе буде добре». В той час я згадувала про наших солдатів, які зараз десь там – на передовій, під тими ж зорями – теж бережуть життя: людське, мирне, українське. І мені здалося, що ця маленька перепілка – як символ нашої країни: поранена, налякана, але незламна.

я

Дні минали. Я доглядала перепілку, як могла: давала їй воду, годувала, розмовляла з нею. З кожним ранком вона ставала сильнішою. І одного дня, коли я відкрила коробку, перепілка вже впевнено стрибала і навіть тріпотіла крилами. Тоді я зрозуміла: вона – справжній птах миру. У час, коли все навколо руйнується, вона символізує життя, надію і відродження.

Коли пташка повністю одужала, ми з мамою пішли за село, де колись співали жайворонки. Я відкрила коробку, і перепілка зробила кілька кроків, потім розправила крила й полетіла. Її силует зник у голубому небі, а серце моє наповнилося теплом. Мені здалося, що разом із нею у небо здійнялася частинка нашої мрії – мрії про мир, який знову прийде в Україну.

У цій маленькій перепілці я побачила образ України – пораненої, але незламної. Вона, як і наша країна, піднялася, відродилася й полетіла.

Перепілка має особливе значення для українців. З давніх часів вона вважалася символом лагідності, родинного

тепла, любові до рідної землі, а ще – працьовитості та миру. Її спів – це пісня полів, що колишуться під вітром, пісня про врожай, про спокій, про Батьківщину. Саме тому врятувати цю пташку для мене означало зберегти не просто життя, а частинку української душі, те тепло, яке ми всі носимо в серці.

Повертаючись додому, я подумала: можливо, саме з таких дрібниць і починається перемога. Солдати захищають нас зі зброєю, а ми – з добром у серці.

Тепер коли чую спів пташок, я згадую ту перепілку. Вона стала для мене символом віри, що навіть у найтяжчі часи добро перемагає зло. І, можливо, десь там, у безкраїх полях, вона літає серед жайворонків і несе своїм співом молитву про мирне небо над нашою землею. Іноді мені здається, що перепілка повертається. У тих вечорах я чую знайомий спів – ніжний, мелодійний, трохи сумний. Я підіймаю очі до неба й думаю: можливо, вона прилетіла подякувати? А може, несе вістку від наших захисників, що тримають лінію фронту, від тих, хто не дає ворогу зламати нас.

І я знаю: настане день, коли війна скінчиться. Сонце знову зійде над вільною землею, і птахи миру знову полетять над нашими домівками. А я завжди пам'ятатиму ту крихітну перепілку, що навчила мене – навіть найменше життя варте боротьби. Бо саме з таких маленьких вчинків починається велика Перемога.

Бо доки над нами літають птахи – доти живе Україна, доти живе надія.

Коли в серці живе чуйність і любов

Горішна Роксолана – 7 років, учениця 2 класу

Надвірнянського ліцею № 2 Надвірнянської міської ради

Це сталося одного погожого осіннього дня, коли наш братик Тарасик жив ще в мамі в животикі. Мамі, звісно, потрібно було берегти себе і багато відпочивати, тому ми з середуцим братиком Маркіянчиком мали провести вихідні в бабусі з дідусем. Мама забрала мене зі школи, а Марчика з садочка, і пішла в дім збирати нам речі, а ми залишились гратись на подвір'ї. Дід з бабою якраз приїхали до наших воріт на

дідовій машині. Вони теж зайшли на подвір'я і почали з нами гратись. Мама вийшла до нас і ми пішли сідати в машину. Всі вже в машині і тут чуємо тихе «мяу». Але звідки? Мені здалося, що я бачила, як кошеня забігло під дідову машину, а він вже завів двигун і хотів виїжджати. Я почала кричати, щоб зупинився, бо ми переїдемо kota. Почала плакати і вибігла з машини. Нагнулась і побачила маленькі перелякані оченята. Я трохи залізла під машину, почала кликати кошеня і воно прибігло до мене в руки. Я зраділа, що ми не наїхали на нього. Воно тряслось зі страху в мене на ручках, а його біла з сірим шерсть була зовсім брудною. Бідолашне вуличне кошеня! Воно просто шукало прихистку і сховалось під дідову машину, не підозрюючи, як це небезпечно.

Мама взяла його до себе на ручки і пообіцяла, що потурбується про нього, а ми поїхали все ж до бабці. Ми провели чудові вихідні в татових батьків. Там багато місця і є де побешкетувати. А ще ми дуже любимо гратись в татовій кімнаті, де він жив доки не зустрів маму.

В неділю ввечері нас привезли додому. На порозі нас зустріла мама з маленьким клубочком на руках. То було наше кошеня, чистеньке і пахуче. Воно солодко муркало в мами на ручках. Ми були такі раді, що з ним все гаразд. Мама його погодувала і вимила від бруду і бліх. А ще мама нам повідомила, що це дівчинка. Тато теж любить тваринок, тому його не довелося довго вмовляти і кицька залишилась жити з нами. А нам залишилось придумати їй кличку. Ми з братиком назвали її М'яткою. Батькам сподобалось. Вони нам пояснили, що ми теж маємо нести відповідальність за врятоване життя і піклуватись про неї.

Це могла б бути сумна історія, якби я не була уважною до того, що відбувається навколо. І дід такий молодець, що загальмував. І мама з татом, що дали маленькому врятованому кошеняті дім і любов.

Як я врятувала пташку

**Худик Дарина – 9 років, учениця 4 класу Вигодського ліцею
Вигодської селищної ради**

Одного весняного дня я гуляла на подвір'ї. Сонечко ніжно гріло, у повітрі був запах перших квітів, а на деревах весело

цебетали пташки. Я вийшла на вулицю, щоб насолодитися цим прекрасним днем.

Стрибаючи на батуті, я почула сумне цвірінкання і помчала на звук. Він йшов із вентиляційної труби, тож заглянула туди і побачила пташку. Це була синичка. Вона безпомічно намагалася вибратись із пастки, але їй нічого не вдавалось. Пташка махала крильцями та голосно цвірінкала.

Спочатку я налякалась, але потім згадала, що потрібно допомагати тим, хто у біді. Мені стало шкода бідолашну. Я почала шукати, чим можна її врятувати. Раптом спала на очі паличка, якою я намагалась витягнути пернату. Після кількох хвилин старань мені вдалося – синичка була на волі.

На жаль, її крило було пошкоджене. Це засмутило мене та я не розгубилась і одразу покликкала маму на допомогу. Спочатку ми промили рану та обробили пір'я. Пташка вередувала, кричала, виривалась з рук.

Декілька днів синичка жила у клітці у нас вдома. Ми щодня годували її пшеницею, зернятками соняшника та рисом. Спочатку пташина не одужувала, але наша сім'я не втрачала надію і продовжувала доглядати за нею. Їй з кожним днем ставало все краще і згодом вона почала літати.

Одного ранку ми відчинили вікно, і жовтогруда весело застрибала по підвіконню. Спочатку не хотіла летіти – ніби вагалася, кружляла по кімнаті, а потім сміливо злетіла у небо. Я довго дивилася, як вона зникає за хмарами, і відчула справжню радість. Тоді я зрозуміла: допомагати тим, хто у біді – це найкраще, що може зробити людина.

Я врятував чуже життя

Цап'юк Богдан – 12 років, вихованець гуртка «Аматори рослинництва» Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

У нашому селі звикли до тиші, яку інколи порушують лише трактори чи гавкіт сусідських собак, але одного дня її розірвав тихий жалібний нявчання із узбіччя дороги.

Там я побачив маленького сірого котика, який ледве стояв на лапках і намагався звернути на себе увагу останніми силами. Одразу було ясно, що його сюди підкинули й залишили напризволяще, прирікши на боротьбу за життя. Його сіро-зелені очі ніби запитували, чому світ раптом став таким холодним і чужим, і водночас благали про допомогу. Я відчув, що не можу пройти повз, бо інколи людська доброта просто необхідна комусь, то не здатен себе захистити. Котик одразу пішов до мене на руки, наче давно чекав на людину, яка поверне йому тепло, безпеку і віру в те, що він комусь потрібен.

Його сіра шерсть була м'якою, але трохи злинялою, що показувало, як швидко домашній котик може опинитися на межі виживання без догляду. Повернувшись додому, я відчув, як тепла оселя почала поволі «лікувати» маленького найду, і кожен ковток теплого молока дарував йому сили.

Ми вирішили назвати його Сімба, бо в його маленькому тілі було більше сміливості й сили, ніж могло здатися на перший погляд. Саме після того, як Сімба освоївся в домі, стало важливо підібрати йому правильне харчування, щоб допомогти організму відновитися після пережитого. Я ретельно обирав корми, дивився, який він переносить найкраще, і намагався дати йому те, що буде і корисним, і смачним. Спочатку Сімба їв спеціальний м'який корм для кошенят, який допомагав швидко набрати сил, а пізніше його раціон доповнився і вологим, і сухим кормом. Я годував його кілька разів на день невеликими порціями, стежачи, як він поступово повертається до нормального життя й стає активнішим.

Він дуже швидко звик приходити на кухню точно в той час, коли знав, що буде їжа, і голосним нявкотом нагадував про себе, дивлячись своїми вдячними очима. Приємною несподіванкою стало те, що Сімба вже знав, як користуватися лотком, і одразу зрозумів, де йому це робити, не створюючи жодних проблем у домі. Я лише поставив новий лоток із чистим наповнювачем, і він без вагань пішов

саме туди, де треба, що ще раз довело його домашнє минуле. Це показало, що колись він жив у добрих умовах, був ручним і звик до людської уваги, тому швидко став ніжним і вдячним у новій оселі.

Тепер його щоденний догляд складається з якісного харчування, чистої води, доглянутого лотка та уваги, яку він приймає з ласкою та вдячністю. Сімба живе поруч зі мною й щодня нагадує, що інколи одне добре рішення здатне повністю змінити життя маленької істоти, яка так потребувала тепла та турботи.

Чотирилапий захисник

Боднарук Злата – 12 років, вихованка гуртка «Знавці лікарських рослин» Івано-Франківського обласного еколого-натуралістичного центру учнівської молоді

Був похмурий осінній день. Я з друзями поверталась зі школи. На вулиці, недалеко від мого будинку ми побачили незнайомого старого пса. Він сидів край дороги і сумним поглядом проводив нас. В його очах було стільки болю, образи... Мені стало його дуже шкода. Я миттю побігла додому, взяла трішки смаколиків, щоб пригостити сумного незнайомця. Побачивши їжу, пес пожвавішав, помахав хвостиком і накинувся на їжу. Його погляд наповнився вдячністю, очі стали веселішими.

Відтоді, кожного ранку, ішовши до школи, я брала з собою якийсь гостинець, щоб почастувати нового друга. Викинутий собака вже заздалегідь пізнавав мене і весело зустрічав.

Одного разу, пізно повертаючись додому, я почула сильний гавкіт. Нізвідки взялась зграя невідомих собак. Вони були злі, агресивні, підстрибували до мене, намагалися вкусити. На вулиці не було нікого, щоб покликати на допомогу. Мені стало страшно. Я відганяла палицею злих псів, але це ще більше їх дратувало. І тут на допомогу прибіг мій друг, якого я тривалий час підгодовувала. Він почав гавкати, відганяти від мене злих псів. Я не повірила своїм очам, але вже за мить після того, як він прибіг, на вулиці стало тихо. Незнайомі собаки, які на мене напали, побігли геть!

Дякую тобі, мій чотирилапий друже, що врятував від небезпеки!

Я врятувала чуже життя

*Кияшко Софія – 11 років, учениця 6 класу Міжгірської гімназії
Дзвиняцької селищної ради*

Багато з нас люблять котиків чи песиків,gratisь та піклуватись про них. В багатьох є домашній улюбленець. А чи задумувались ви, як багато тварин потребують дому і підтримки, елементарно, щоб вижити? Можливо, ми б могли зробити щось більше в своєму житті, наприклад, подарувати дім ще одному хвостику, навіть, якщо вони у нас уже є.

Моя сім'я у соцмережах слідкує за діяльністю притулку «Дім Сірка». Познайомились ми з цими великими людьми особисто. А почалося все так. 2022 рік. Надворі війна. Тато пішов служити добровольцем до лав ЗСУ. Моїй старшій сестричці Вероніці мало виповнитись 14 років і на свій день народження вона хотіла зробити щось особливе, наприклад, допомогти безпритульній тваринці чи котику, котрого врятували в зоні бойових дій. З цим проханням моя мама звернулась до «Дому Сірка». Ми не їхали до притулку вибирати котика, адже нам неважливо було, як виглядає пухнастик чи якої породи. У нас була тільки одна умова, ми подаруємо дім котику, котрого ніхто не хоче брати. Нам привезли дуже ніжну і милу кішечку, яка нещодавно народила і як нам повідомили, потребувала опіки і любові. Ця киця зразу освоїлась, прийняла нас за своїх друзів і було таке відчуття, що вона нам дякує. Вона ласкалася до нас, скакала зразу на коліна, була дуже мила. Ми назвали її Мілою. З тих пір ми часто на фейсбук-сторінці «Дім Сірка» читали про різних тваринок і по можливості фінансово допомагали.

Одного разу я натрапила на болюче повідомлення

«Така її реальність. Підвал, темнота і вона, маленьке кошеня, що боїться кожного руху, звуку. Йй не вийти з того підвалу, занадто ляклива. Вона мабуть краще помре з голоду, ніж покажеться людям. Нема більше що писати. І шансів у неї мабуть нема, таких не беруть.»

Я, мама і дві мої сестрички вирішили, що треба рятувати тваринку. Вже від волонтера ми дізнались, що кішечка харчувалась папером і якимось сміттям Вона була маленька і слабка і дуже ляклива, боялась всього, навіть, вийти і поїсти. Мама біля неї не було, як і не було братиків чи сестричок, припустили, що вони не змогли вижити в таких умовах. Того ж дня кошенятка привезли, маленького і худого. Але це був ангел, на спинці ми побачили окрас у вигляді крил, як у ангелика. А ще великі, змучені і лякливі оченята Я вирішила, що це буде Мія. Кішечка не скоро почала нам довіряти. Боялась всього, навіть, шурхоту. Ми старались голосно не розмовляти, були дуже терпеливі. Було таке відчуття, що вона не знає як жити, не вмє радіти, гратись і крім страху їй більше нічого не відомо. Їжу вона їла так, ніби в неї хочуть відібрати. На руки чи полеститись вона не йшла, але ми чекали. І любов і турбота моєї сім'ї розтопили її серце. Тепер це активна, цікава кішечка. Вона дуже лагідна, з задоволенням дає себе гладити, спить на моєму ліжку чи моїх сестричок. А ще вона знайшла друга котика – це Бублик (У нас до цих всіх подій була кіточка Мурка, котра народила котика Бублика). Як тепер бешкетують ці два пухнастика! А Міла, прийняла Міечку, як своє дитя, опікувалась нею, вмивала її, допомагала адаптуватись.

Я надзвичайно рада, що маю так багато щастя в домі! Адже саме котики приносять щастя. Дуже вдячна волонтерам, котрі виконують таку важливу місію - порятунок бездомних собак і котів, що опинилися в біді. Не будьмо і ми байдужими! Подаруйте дім тваринці чи допоможіть волонтерам. Будьмо відповідальними за братів наших менших. Кожне життя важливе.

Краплина надії

Фертілюк Яна – учениця 5 класу Бабченського ліцею
Солотвинської селищної ради

Одного літнього ранку я побачила біля річки маленьке цуценя. Воно сиділо у траві, мокре і худеньке, а очі сумні, наче просили допомоги. Я присіла проруч і тихо сказала: «Не бійся, я допоможу тобі». Цуценя поворухнуло хвостиком. Я загорнула його у свою кофту й понесла додому. Мама здивувалася, але, побачивши, як тремтить маленький клубочок, погодилася залишити його. Ми висушили його феном, нагодували, і вперше я почула, як воно тихенько гарчить – мабуть дякувало за допомогу.

Я назвала його Краплинка, бо ми знайшли його біля води, а ще тому, що навіть маленька краплина добра може змінити світ. Тепер Краплинка – мій найкращий друг. Вона зустрічає мене після школи, радіє кожному дню й навчає мене найважливішого – добро завжди повертається. Коли я бачу бездомних тварин, я вже не проходжу повз. Бо пам'ятаю той погляд – і знаю, що навіть одна дитина може зробити справжнє диво.

Як я врятувала кошенятко

Палій Владислава – 12 років, учениця 7 класу Івано-Франківського ліцею № 1 Івано-Франківської міської ради

Одного сонячного та прохолодного осіннього ранку я поспішала до школи. Біля наших дверей раптом побачила маленьке сіреньке кошенятко. Воно сиділо на килимку, було мокре і тремтіло від холоду. Кошеня було так маленьке і налякане, що моє серденько стиснулося від болю. Його маленькі оченятка були сповнені смутку, у них не було жодної іскринки радості. Я обережно взяла цю маленьку кульку шерсті на руки - воно тихенько нявкнуло і пригорнулось до мене. Ми з мамою швидко витерли його м'яким рушником і дали теплого молока. Я зробила для нього чудове, затишне ліжечко з коробки. Кошеня швидко заснуло, воно знало, що тепер у безпеці. Через кілька днів кошеня було не впізнати:

воно стало грайливим, бігало по моїй кімнаті, стрибало, ловлячи свою тінь. Нам було дуже весело гратись разом, дивитись мультфільми та спостерігати у вікно, як по вулиці ходять люди, їдуть машини. Коли кошенятко підросло, ми відвезли його до бабусі у село. Там воно дуже щасливе, адже тепер може бігати по зеленій травичці, грітися на сонечку, спати на бабусиній квітковій клумбі та лежати на старому м'якому кріслі. Я часто приїжджаю до бабусі. Здогадайтесь, хто біжить до мене і муркоче? Моя улюблена Карамелька.

Незабутній день

Макійчук Софія – 12 років, учениця 7 класу філії

Королівського ліцею с. Прибилів Тлумацької міської ради

Одного разу на перерві, в пошуках смаколиків, ми з дівчатами побігли до магазину. Ми так хотіли вже ними ласувати, що в нас аж слюньки текли по роті. Та цього разу задовольнитися нам так швидко не вдалося. Скажу більше: взагалі не вдалося...

По дорозі ми почули нявкання. Воно було таке тихе, що ми зупинились і почали прислухатись. В дровах біля магазину ми побачили кицьку, покинуту і налякану. Її великі сірі очі благали нас про допомогу. А маленький круглий ротик наполегливо повторював «мяааа»...

- Вона голодна! - я переконливо крикнула.

- Таккк... - погодились подружки.

Перекинувшись поглядом, ми зрозуміли, смаколиків нам сьогодні не ласувати... Кицька з такою ніжністю просила їжі, що ми просто не могли собі цього дозволити. Я взяла її на руки, а дівчата побігли до магазину.

Та тут прибігло друге кошеня з тими ж наляканими очима та благальними «мяааа»... Я розгубилася...

- Їх двоє? - крикнули мої подружки, повертаючись з магазину.

- Таккк... - погодилась я.

Невдовзі наші котусики лопали свої ласощі, а ми з радістю спостерігали за ними. Перерва миттю закінчилась, а ми не могли відірвати поглядів від наших кумедних котиків, тому на урок і не спішили.

Ми швидко подружилися з ними та вирішили вже не розлучатися. Того ж дня ми взяли з дому хто що має та взялися лаштувати котячу домівку. По кілька разів на день ми носили їжу нашим маленьким друзям та гралися з ними. І так цілий місяць.

Та, розуміючи, що незабаром прийде зима і котикам буде холодно тут, ми стали думати-гадати що робити... І вирішили віддати їх у добрі руки. Тому, не гаючи часу, я написала коротке оголошення в соціальну мережу Facebook в групу «Прибилів CLUB»: «Хто хоче кошенят?» Не довго прийшлося чекати, бо швидко знайшлися добрі люди і вже через кілька днів ми прощалися зі своїми друзями.

Хочу, щоб моя розповідь була прикладом для всіх. Не проходите повз! Проявляйте свою любов і повагу до тварин! Наші чотирилапі друзі - це наше майбутнє! Вони роблять наше життя щасливішим і радіснішим. Бережімо їх!

Розповідь про врятоване кошеня

Кусень Ангеліна – 12 років, учениця 6 класу Івано-Франківського ліцею № 1 Івано-Франківської міської ради

Було тепле літнє надвечір'я. Сонце вже схилялося за обрій, коли ми з сім'єю поверталася з річки. Цілий день ми гралися, купалися, проводили безтурботний день, ніщо не провокувало нам пригод про врятоване життя – життя новонародженого кошеняти.

Йдучи вже додому тихенькою вуличкою, я почула тоненьке нявчання. Спершу подумала, що мені здалося, але звук повторився – тихий, жалібний, ніби хтось кликав на допомогу. Ми з матусею озирнулися і помітили біля кущів мокрий клубочок шерсті. То було крихітне кошеня – сіреньке, із великими переляканими очима. Воно, мабуть, загубилося або хтось його покинув.

Ми обережно взяли тремтяче створіння на руки. Кошеня було худеньке й холодне, та відразу притулилося до мене, наче зрозуміло, що я не заподію зла. Серце матусі защеміло від жалю. Вона знала, що вдома вже є улюблениця –

кішка Маркіза, яка не терпить інших тварин. Тож залишити малюка в себе ми б не змогли.

Прийшовши додому, я висушила кошенья рушником, нагодувала його теплим молоком і постелила коробку з м'якою ганчіркою. Наша домашня господиня – кішка Маркіза дуже довго придивлялася, кого ж ми принесли... Зразу жодної неприязності не було, але на другий ранок, Маркіза почала шипіти на маленьке кошенья. Ніяк примирити ми їх не могли. Тому взялися до порятунку... я сфотографувала знахідку й розмістила оголошення у шкільному чаті та в соцмережах: «Шукаю добрі руки для маленького кошеньяти!». Вже наступного дня одна з однокласниць, Катерина, зателефонувала й сказала, що її родина давно мріяла про котика. Вони зустрілися, і коли кошенья опинилося на руках у нової господині, відразу замуркотіло. Катя, назвала нашу знайду – Левчиком. Йому це ім'я дуже підходило.

Мені надзвичайно було радісно, я – усміхнулася. Десь подумки я зрозуміла, що зробила добру справу. Тепер маленьке життя врятоване й має люблячий дім. Моє серце сповнилося теплом – адже добро завжди повертається до того, хто його творить.

Я врятувала чуже життя

Неміш Вероніка – 12 років, учениця 7 класу Чернятинського ліцею Городенківської міської ради

Привіт!

Мене звати Вероніка і я хочу поділитися реальною історією про те, як моя сім'я врятувала чуже життя. Ця історія про маленьку пташку та цуценят, яким ми допомогли.

Одного ясного літнього дня, я разом із братом і сестрою гралася на вулиці. Раптом я помітила на землі маленьку пташку з пораним крилом — вона безпорадно лежала й не могла злетіти. Я одразу побігла до мами й розповіла про свою знахідку.

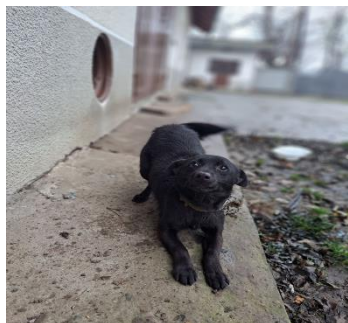
Мама обережно обробила пташці рану, постелила їй тепле місце, принесла води й трохи їжі. Наступного дня пташка

почувалася краще — вже могла трохи рухати крилом. Я щиро зраділа, що їй стало легше.

А ще через день сталася справжня радість — пташка злетіла й полетіла до своєї сім'ї. У той момент я відчула велику гордість і щастя, бо наша сім'я врятувала живу істоту.

Тепер хочу розповісти ще одну історію — як моя бабуся врятувала життя двом цуценятам. Того ранку вона йшла до магазину й раптом побачила біля дороги коробку, у якій сиділи двоє маленьких цуценят, тремтячи від холоду та страху. Їхні оченята, сповнені відчаю, ніби благали про допомогу. Бабуся не змогла пройти повз — і так у нашій родині з'явилися Ліля та Пончик.

У перший день вони були дуже налякані й не відходили одне від одного. Ми нагодували їх, напоїли, а бабуся постелила їм тепле ліжечко. З кожним днем цуценята ставали все сміливішими й довірливішими. Тепер Ліля — грайлива, жвава й допитлива, а Пончик — лагідний і веселий. Вони стали справжніми членами нашої сім'ї.

Відтоді я зрозуміла, що життя — це найбільша цінність, незалежно від того, чи воно людське, чи належить маленькій пухнастій істоті. Щоб бути героєм, не потрібно великих вчинків — достатньо мати добре серце, сповнене тепла й турботи.

Навіть найменша допомога може стати для когось спасінням. Життя — це найцінніший дар, який ми повинні берегти й цінувати у всіх його проявах.

Історія про маленького героя

Майданська Катерина – 12 років, учениця 7 класу Вербівської гімназії Рожнятівської селищної ради

Життя часто дарує нам несподівані зустрічі, і деякі з них назавжди змінюють наш світ. Я ніколи не думала, що одного літнього вечора мені випаде нагода не просто зустріти, а

врятувати чуже життя – життя маленького, беззахисного створіння, яке стало членом нашої родини.

Це сталося на Україні, на одній із тихих доріг. Був теплий вечір, і я поверталася додому. Сонце вже майже сховалося за горизонтом, кидаючи довгі тіні. Раптом, просто на узбіччі, я помітила щось маленьке і сіре. Це було кошеня. Воно сиділо, притулившись до землі, і його тіло тремтіло. Його очі – великі, зелені, наповнені невимовним страхом та відчаєм – дивилися прямо на мене.

Я зупинилася. Підійшовши ближче, я побачила, що кошеня було дуже виснажене. Воно було худе, брудне, і, здавалося, надто слабке, щоб навіть поворухнутися. Було очевидно, що його або кинули, або воно загубилося, і вже довгий час боролось за виживання самотужки. Це був маленький пухнастий клубочок нещастя. Серце стиснулося від болю. Залишити його там, напризволяще, біля небезпечної дороги, я просто не могла.

У той момент я усвідомила, що іноді порятунок вимагає лише одного – зупинитися і простягнути руку.

Я обережно взяла його на руки. Воно було легке, як пир'їнка, і, на мій подив, не пручалося, а лише заплющило очі. Його маленьке тільце притулилося до моєї долоні, і я відчула, як це маленьке життя потребує допомоги. Тоді було прийнято миттєве і беззаперечне рішення: я беру його додому.

Прийшовши додому, я одразу ж почала його виходжувати. Спочатку – тепла ванна, щоб змити дорожній бруд і пил. Потім – невелика порція їжі, яку він їв жадібно, але обережно. Кілька днів він лише спав, відновлюючи сили. Це був довгий і складний процес, сповнений турботи та неспанья. З кожним днем, однак, його очі ставали все яскравішими, а його невпевнені кроки – впевненішими.

Ми назвали його Мурчик. Сьогодні Мурчик – це не просто кіт, це повноправний член нашої родини, наш маленький, але дуже важливий герой. Він виріс у великого, красивого і неймовірно ласкавого кота. Його улюблене заняття – лежати

біля мене і муркотіти, наче маленький трактор, демонструючи свою безмежну вдячність.

Коли він спить, скрутившись калачиком, я дивлюся на нього і згадую той вечір на узбіччі. Я врятувала його від голоду, холоду і самотності, але й він дав мені щось не менш цінне: усвідомлення того, що кожен вчинок милосердя має величезний сенс.

Врятувати чуже життя – це не завжди подвиг, описаний у книгах, із медаллю на грудях. Іноді це тихий, особистий акт доброти. І хоча це було життя маленького котика, для мене це стало справжнім підтвердженням того, що ми всі взаємопов'язані. Його муркотіння – це щоденний гімн нашому порятунку, а його присутність – постійне нагадування: у світі є багато тих, хто потребує нашої допомоги, і лише від нашого вибору залежить, чи простягнемо ми руку. Я щаслива, що того вечора зробила саме так.

Історія Мурзі

Данчук Владислава та Хавич Христина – 12 років, учениці 7 класу Мишинської гімназії Нижньовербізької сільської ради

Історія Мурзі починається тоді, коли ми зустріли маленького безпритульного котика. Воно сиділо під кущем, згорнувшись клубочком, і тихенько нявкало. Було видно, що воно голодне й трохи налякане. Ми почали його підгодовувати. Те спочатку насторожено подивилося, а потім несміливо почало їсти. До нас приєдналися інші учні, а також вчителі. Хтось приніс молоко, хтось крихти булки, а хтось спеціального корму для котів. Прийшла зима 2024 року і цьому кошеняти стало холодно. Нам стало її шкода і ми попросили вчителя трудового навчання, щоб він допоміг нам збудувати будиночок для киці.

Принесли матеріали та почався процес роботи. Учні всієї школи допомагали. Йшов час і, нарешті, ми збудували житло для улюбленої киці.

Розмістили її будиночок біля школи.

Кицю ми назвали Мурзя. Вона дуже раділа своєму новому будиночку.

Згодом перед святом останнього дзвоника наша Мурзя стала мамою двох маленьких кошенят. Влітку їх забрали небайдужі люди.

Почався новий навчальний рік . Наша киця Мурзя вдруге стала мамою . В неї народилося четверо чудових кошенят. Ми продовжуємо її підгодовувати. Вона й досі живе на подвір'ї школи. Кожного ранку зустрічає школярів, наче справжня охоронниця школи. Вона тихенько муркотить і третью об ноги , ніби вітається.

Мурзя – це не лише чудова киця, окраса шкільного подвір'я та втіха для малечі , але і втілення добра, чуйності й милосердя всіх небайдужих.

Друге крило для життя

Бойчук Альбіна – 12 років, вихованка гуртка «Знавці лікарських рослин» Центру науково-технічної творчості учнівської молоді Калуської міської ради

День, коли я врятувала маленьке життя, назавжди залишив слід у моєму серці. Нещодавно я врятувала маленьку пташку. Це сталося після дощу, коли я поверталася додому зі школи. На узбіччі, біля кущів я побачила маленьку пташку, що тремтіла від холоду й не могла злетіти. Це була ластівка. Її крило було пошкоджене. Вона дивилася на мене таким жалісним і беззахисним поглядом, що я просто не змогла пройти повз неї. Здавалося, що в неї на очах тремтять сльози. Мені стало дуже шкода це беззахисне створіння, і я вирішила допомогти. Я обережно підняла пташку й принесла додому. З картонної коробки зробила для неї зручний "будиночок", постелила м'яку серветку й поставила трохи води. Щодня я годувала її крихтами хліба, зернятами й стежила, щоб їй було тепло та затишно. Моя ластівка дуже жалісно поглядала на синє небо, яке немов би кликало її у небесну блакить. Минали дні, і я бачила, як пташка поступово одужує. Спочатку вона лише підстрибувала, потім почала розправляти крильця, а одного ранку вперше спробувала злетіти. Я дуже зраділа! Адже невдовзі ластівка зможе розправити свої маленькі

крильця і злетіти, відшукати своїх друзів- маленьких ластівчат.

Коли пташка повністю одужала, я віднесла її надвір і відпустила. Вона злетіла високо в небо, кружляла над моїм двором, ніби прощалася й дякувала мені за турботу. У той момент я відчула велику радість і гордість- я зробила добру справу! З того часу я зрозуміла, що допомагати тваринам-це не просто милосердя, а прояв справжньої людяності. Ми живемо в дуже тяжкий, буремний час, сповнений болю і сліз. На вулицях гинуть сотні тварин, пташок від голоду, холоду, канонад війни. Тому, не будьмо байдужими до чужої біди! Іноді навіть найменший вчинок може змінити чиєсь життя, принести в нього промінчик надії і тепла.

Як я врятувала їжачка

Васильчук Ольга – 11 років, учениця 6 класу Івано-Франківського ліцею № 1 Івано-Франківської міської ради

Одного теплого літнього вечора я вирішила прогулятися до лісової галявини, що починалася всього за кілька кілометрів від нашого міста. Там завжди пахло свіжістю, дзвеніли коники й віддунював спів пташок — справжній острів природи серед шумного міського життя. Я йшла стежкою, насолоджуючись тишею, коли раптом почула тихе схлипування або, радше, писк. Озирнувшись, я помітила серед трави маленьку кулю з голочок. Це був їжачок.

Спочатку я подумала, що він просто злякався, але придивившись, побачила на його бочці червону пляму. Їжачок був поранений — можливо, на нього наступили або його зачепила машина, адже неподалік проходила лісова дорога. Маленьке створіння здригалося, намагаючись утекти, але сил у нього не залишилося. У цей момент я відчула, що просто не можу піти далі, залишивши його напризволяще.

Я зняла з рюкзака легку кофту, обережно загорнула їжачка й понесла додому. Він не пищав, тільки тихо дихав, ніби довірився мені. Дорогою я зайшла до ветеринарної клініки, що працювала увечері. Лікар оглянув їжачка, промив рану й сказав, що йому пощастило: пошкодження

несерйозні, головне — тепло й спокій. Я залишила тваринку у себе вдома на кілька днів.

Мій новий підопічний отримав ім'я — Колючок. Він швидко звик до мене, їв яблука, яйця й навіть кішчин корм, який я йому купила. Щовечора ми виходили на балкон, і він, ніби справжній дослідник, обнюхував усе довкола. За тиждень Колючок повністю одужав, і настав час відпустити його туди, де він мав бути, — у ліс.

Коли я принесла його на ту саму галявину, він спочатку сидів нерухомо, а потім повільно побіг у густу траву. Я стояла й дивилася йому вслід, відчуваючи дивне поєднання суму й радості. Суму — бо ми прощалися, радості — бо я знала: зробила щось важливе.

Того вечора я зрозуміла: добро не потребує великих зусиль, лише трохи співчуття й бажання діяти. Маленький їжачок навчив мене великої істини — кожне життя має цінність і навіть у великому місті завжди знайдеться місце для доброти.

Котик

Прудюк Софія – 12 років, учениця 7 класу Івано-Франківського ліцею № 1 Івано-Франківської міської ради

Одного похмурого дощового дня я лежала на ліжку і дивилася у вікно. Потім встала і пішла робити собі чай, фруктовий, ароматний, смачний. Ця атмосфера нагадувала мені осінь, вогкість лісу, запах грибів, хоча було літо.

І ось мені спало на думку піти до лісу по гриби. Моя сестра одразу сказала, що піде зі мною. Ми разом узяли кошики, ніж для грибів і трохи їжі на перекус. Було весело збиратися, бо обидві любимо пригоди в лісі.

Дощ закінчився, і ми щодуху помчали. І недарма, бо між деревами побачили купу грибів. Я з сестрою розглядали кожен гриб, який тільки траплявся на очі. Одні були червоні з білими цятками -отруйні, а інші - коричневі й міцні – їстівні. Ми набрали в кошик і білих, і козарів, а потім пішли далі, радіючи нашій знахідці.

Коли ми дійшли до середини лісу, раптом почули нявкання, одразу помандрували на звук. Раптом нявкання припинилося, але ми побачили маленького сірого котика,

який застряв у бідончику з-під молока. На щастя, я акуратно витягла котика, щоб не зробити йому боляче. Тоді моя сестра взяла його на руки та ніжно притулила його до себе. Його лапки тремтіли від холоду, а в очах можна було розгледіти страх та тривогу. Він дивився на нас, ніби хотів щось сказати.

Ми побігли додому, забувши про гриби. У ванні його помили та висушили. Потім налили в блюдечко тепле молочко та чекали, поки він почне їсти. Спочатку він побоявся підійти до миски, але коли ми пішли до іншої кімнати, то почули дивний звук. Це він лизькав молочко з миски. Котик занурив свою мордочку в молоко та насолоджувався ним. Його вуса стали білі, як сніг. Я глянула на сестру і побачила усмішку на її обличчі.

Спочатку ми вагалися чи залишати його собі, адже домашній улюбленець – це велика відповідальність. Його потрібно годувати, мити, розчісувати... Але наше серце підказало, що життя Бублика (так назвали кошеня, бо не мало нашійника) важливіше. І тепер у нас новий друг.

Грудочки нещастя

Когутяк Софія – 12 років, учениця 7 класу філії Королівського ліцею с. Прибилів Тлумацької міської ради

Одного прохолодного осіннього дня ми з подругою вирішили піти до магазину. Над нами звисали сірі хмари і вітер ганяв жовте листя просто нам під ноги. Ми сміялися, жартували — звичайна прогулянка. Але навіть не підозрювали, що за кілька хвилин станемо справжніми рятівницями.

Біля вулички під лісом ми раптом почули тихе нявкання. Спочатку подумали, що нам здалося. Але звук повторився — тоненький, сумний, ніби хтось кликав на допомогу. Ми підійшли ближче й побачили біля куца двох маленьких кошенят. Вони тремтіли від холоду, мокрі від дощу, злиплі — справжні грудочки нещастя.

Ми не могли просто пройти повз...Я з подругою вирішила купити щось, щоб нагодувати кошеняток. Коли забігли в магазин, то там пахло теплим хлібом і свіжими булочками. Я взяла маленьку пляшку молока, а подруга — упаковку

сосисок. Ми поспішили до каси, бо не могли дочекатися, щоб повернутися до тих двох крихіток.

Коли ми вийшли надвір, дощ почав крапати сильніше. Дорога до того місця здавалась довшою, ніж була насправді. Та ось — знайомий куш. Кошенята все ще сиділи там, тулячись одне до одного, а їхні оченята блищали в світлі ліхтаря. Ми обережно поставили перед ними мисочку й налили трохи теплого молока. Спочатку вони боялися — нюхали, відступали, але потім одне несміливо лизнуло молоко, а за ним і друге. Їли так швидко, ніби не бачили їжі вже кілька днів.

— Дивись, які хороші, — прошепотіла подруга. — Їм же холодно.

— Пішли, заберемо їх у приміщення, — сказала я, — там буде тепло й безпечно.

Ми загорнули кошенят у шарф і понесли, прикриваючи їх від дощу. Вони тихенько муркотіли, ніби дякували. У приміщенні ми постелили їм ковдру, поклали грілку, щоб зігріти. Кошенята вместилися поруч одне з одним і заснули — спокійно, уперше за день. Ми сиділи поруч і дивилися на них, не кажучи ні слова. Усередині було таке тепло, ніби ці дві маленькі істоти запалили в нас світло.

Того вечора я зрозуміла: навіть найменший вчинок може врятувати чиєсь життя. Іноді достатньо просто не пройти повз.

Моя Джавелінка

Цюх Дарина – 16 років, учениця 11 класу Королівського ліцею
Тлумацької міської ради

Так не хотілося мені вставати того похмурого ранку! Виглянула я у вікно. Туман навколо, мряка. Але не послухати свою бабусю не могла. Вона давно вже хворіє, болить стареньку серце. Високо реагує на кожну смерть загиблих воїнів. Тому глід найбільше їй допомагає. А я вже давно обіцяла нарвати.

Йду собі польовою дорогою в бік лісу. А холод залізає в кожну щілину мого одягу. І раптом чую, ніби скигління, ніби плач. Чомусь моторошна стала. Цей легенький тиск про

допомогу заставив моє серце битися, ніби маятник. Клянусь я бігла в сторону яру, де названі «газди» нашого села скидають сміття. Приблизилась, гукаю – «жодної реакції». Хаотично я почала розгортати мішки з мотлохом. Під важким кошиком і гнилими яблуками, я дістаю маленький мокрий клубок, що уже ледь попискує. Маленькі створіннячко закритими очками, пухнастими віями, з витягнутим рожевим язичком тихенько заспокоїлось у моїх теплих долонях. Від радості, що спочатку живе, я заплакала. Міцніше притулила до себе, накрила курткою, почала зігрівати своїм диханням. О, чудо! Воно відкрило свої чорненькі, мов вуглинка очі. Скільки болю було в них. Ніби, хотілося мені сказати; «Люди! Що ж ви робите? Невже ваші серця холодні крижинки?»

Я забула про глід, про бабусю. Потрібно було рятувати малу знайду. Прибігла додому, пошукала тата. Ми обмили цуцика в теплій воді, висушили. А в нагороду отримали його радісне виляння хвостиком. Перенесли їжу: молока, хліба, з апетитом все було з'їдено. «Це-дівчинки!», – враз крикнув батько. І запропонував назвати Джавелінка.

«Джавеліни» рятують життя людей. Я так багато читала про наших воїнів-захисників, які з-під завалів, від голодної смерті рятували життя не тільки людям, а й тваринам. І їхні, запеклі в бою серця, не стали черствими до горя навіть покинутих тваринок. А тут, серед-живе створіння!

«Можливо, – сказав тато, колись ця пухнаста красуня, допоможе і тобі в житті». А я була горда, що уже врятувала одне життя. Знаю, що попереду у мене велика відповідальність за врятований клубочок щастя.

«Ми відповідаємо за тих, кого приручили», – сказав Екзюпері. Тому я віддаю своїй Джавелінці любов усього мого серця. Ми всюди разом. Коли я виконую домашні завдання, Джавелінка зацікавлено мене слухає, любить дивитися зі мною фільми по телевізору. Коли мене немає, вона сумно дивиться у вікно. І коли я заходжу в будинок, вона весело махає хвостиком, крутиться. Та будинок наповнюється радістю. І серце моє радіє!

Новий член сім'ї

Лялька Андріана – 17 років, вихованка гуртка загальної біології Рогатинського центру дитячої та юнацької творчості

Одного разу у нашій школі відбувався благодійний ярмарок. Ми з однокласниками готували смаколики, різні вироби, всі виготовлені вироби продавали власноруч щоб допомогти тим хто цього потребує. На ярмарок завітали волонтери, які займаються рятуванням бездомних тварин. Вони розповідали нам про свою роботу та показували фотографії котиків та собачок, яких їм вдалося врятувати. Ми з цікавістю слухали їх. Волонтери казали, що вже багатьох тварин забрали добрі люди, але залишилось ще кілька, які все ще шукають домівку. Серед них був один маленький сірий котик. На фотографії він сидів скрутившись клубочком. А його зелені очі дивилися прямо в душу. Я одразу зрозуміла, що саме цього котика ми повинні врятувати. Після ярмарки я розповіла батькам. Вони сказали, що це хороша ідея, адже допомогти комусь-це завжди правильно. Ми зв'язалися з волонтерами, і вже за кілька днів маленький сіренький клубочок з'явився у нашій сім'ї. Щодня котик ще більше звикав до нас. Він любив сидіти на підвіконні і дивитися як падає дощ, тихо мурчати, і гратися з моїм молодшим братом. Ми всі полюбили його з першого дня. З часом Марсік став справжнім членом нашої сім'ї. Іноді я думаю: можливо, саме це і є справжнє щастя-коли робиш добро не для похвали, а просто тому, що серце підказує. Ми врятували маленьке життя, яке тепер щодня дарує нам тепло і любов.

Добро завжди повертається

Филик Софія – 15 років, учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської міської ради

Це сталося влітку, одного теплого вечора. Сонце вже ховалося за обрій, коли я поверталася додому з прогулянки. Раптом почула тихеньке нявчання, що долидало з узбіччя дороги. Здавалося, звук ішов від старого мішка, який лежав просто біля кущів. Я обережно підійшла ближче й побачила, що мішок трохи рухається. Серце забилося швидше — я зрозуміла, що там хтось живий.

Я розв'язала мішок і побачила маленьке кошеня — біле із сірим плямками, худеньке й налякане. Воно тремтіло й дивилося на мене великими очима, повними страху. Без жодних вагань я взяла його на руки. Кошеня притислося до мене, ніби відчуло, що тепер воно у безпеці.

Я принесла його додому. Ми з мамою помили малечу, нагодували теплим молоком і зробили їй м'яке ліжечко з ковдри. Кошеня швидко звикло до нового дому, і я назвала її Емі. Вона виявилася дуже лагідною й грайливою. Зранку вона зустрічає мене біля дверей, а вечорами любить муркотіти на колінах.

Тепер Емі — справжній член нашої сім'ї. Іноді я дивлюся на неї й думаю: як добре, що того вечора я не пройшла повз. Можливо, саме мій маленький вчинок подарував їй нове життя. А вона у відповідь дарує мені любов, тепло й нагадує, що добро завжди повертається.

Врятування пташки

Телега Софія – 16 років, учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської міської ради

Якось восени коли я допомагала мамі на вулиці загірбати листя натрапила на пташку, яка лежала в листі майже не рухома, вона була дуже маленькою. Взявши її на руки я помітила, що в неї одне крило трішки поранене, я була

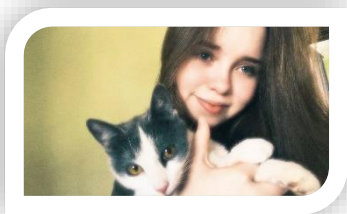
схвильована. Побачивши стан цієї пташки я одразу віднесла її до будинку взявши не дуже великий контейнер і постелила туди маленький шматок мішкови́ни, бо це було перше, що попало під руки, з натуральної тканини. І одразу вирішила прочитати про пташку, щоб знати що робити, чим харчується щоб допомогти їй. Після прочитаного я дізналась, що це одна з найменших пташок в Європі. Одразу я пішла шукати маленьких комах, або павучків щоб нагодувати її, тому що вона була дуже виснажена, знайшовши пару комах і наливши трохи води в корок від пляшки я прийшла до неї й дала їй, але їсти вона чомусь не хотіла, тоді я вирішила її залишити в спокійному місці щоб вони трішки відпочили. Прийшовши назад я помітила як вона помаленьку своїм дзьобиком п'є водичку, та почала трошки вже рухатись і ставати активною, а пізніше вона вже і почала їсти, але чомусь ще не могла літати, І ми разом з мамою вирішили її

залишити на ніч в нас щоб вона набралась сил, я зачала її ще двох маленьких хатніх павучків і ми її віднесли в кімнату. На ранок коли я прокинулася я зразу побігла до неї, щоб глянути як вона. Я була в кімнаті де побачила, що пташка сидить на вазонку. І тут в середині я відчувала таке приємно тепло, розуміючи, що я з мамою врятувала життя такій маленькій пташці, це були надзвичайно теплі емоції. І пізніше ми відпустили цю пташку в безпечне місце без котиків. Це були теплі емоції та дуже чудовий досвід.

Моя книця

Федунишин Аліна – 16 років, вихованка гуртка загальної біології Рогатинського центру дитячої та юнацької творчості

Одного осіннього вечора я поверталася додому з репетиторства.

І тут, я почула нявчання, я озирнулась і під деревом біля дороги я побачила маленький сіро-білий клубочок який дуже тремтів. Я обережно взяла його на руки-він був зовсім легенький та слабенький. Було видно, що кошеня давно не їло. Я загорнула його в шарф і поклала у рюкзак і понесла додому, хоча трохи хвилювалася, чи дозволить мама залишити його так як у нас вже було троє котів. Коли я прийшла додому, мама побачила кошеня і дозволила залишити його. Ми нагодували котика, покупали їй та зігріли. Від тоді Муся, стала членом нашої сім'ї.

Я врятувала життя

Третьякова Анна – 15 років, учениця 10 класу

Делятинського ліцею № 2 Делятинської селищної ради

Порятунок тварин, які опинилися у біді, — це не просто добра справа, а прояв глибинної людяності та відповідальності за тих, кого ми приручили. Я двічі мала нагоду власноруч врятувати життя свого собаки, і ці моменти назавжди закарбувалися в пам'яті як уроки невідкладної любові.

Перший мій порятунок це виявилася пастка між плотом. Перша критична ситуація трапилася раптово і могла мати трагічні наслідки. Я помітила, що мій собака забився у вузький простір між елементами паркану. Це була небезпечна пастка: він не міг рухатися, а його відчайдушний писк, який розривав тишу, свідчив про сильний біль і страх. Без вагань, керуючись лише інстинктом порятунку, я кинулася на допомогу. Діяти потрібно було швидко, але обережно, щоб не завдати Джері ще більшої шкоди. Кожна секунда здавалася вічністю. Я обережно, але рішуче розсунула елементи конструкції, звільняючи його з полону. Коли він нарешті вивабився, його радість і полегшення були безмежні, а його вдячний погляд став найвищою нагородою. Це був не лише

фізичний порятунок, а й звільнення від психологічного шоку, який пережив мій вірний друг.

Другий порятунок це була боротьба з травмою та інфекцією. Другий випадок став справжнім випробуванням на витривалість і турботу. Хтось, виявивши жорстокість, завдав собаці серйозних травм. Я знайшла його з двома глибокими ранами-дірками на нозі. Стан був загрозовий: біль, ризик інфекції та порушення рухомості. Я взяла на себе повну відповідальність за його відновлення. Протягом тривалого часу я власноруч робила перев'язки. Це був щоденний, ретельний і болісний для собаки процес, який вимагав терпіння, стерильності та знань основ першої допомоги. Спочатку потрібно було обережно очистити рани, видалити забруднення, потім обробити антисептичними засобами, присипкою та накласти свіжу пов'язку, забезпечуючи максимальний комфорт і фіксацію. Двічі на день, незважаючи на опір і скавуління, я виконувала цю важку місію. Моя наполегливість, помножена на безмежну любов, дала результат: рани почали гоїтися, і з часом мій собака повністю відновився.

Бути рятувником — це велика відповідальність, але і велике щастя бачити, як врятована тобою тварина знову радіє життю, даруючи тобі у відповідь свою беззастережну вірність і любов.

Я врятувала життя

Лисенко Анна – 15 років, учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської селищної ради

Одного дощового осіннього дня ми з родиною їхали машиною. Надворі було холодно, небо затягнуло темними хмарами, і здавалося, що світ став сумним. Я дивилася у вікно й думала, як швидше доїхати додому, коли раптом побачила біля дороги маленьку чорно-білу грудочку. Ми зупинилися, і я зрозуміла — це кіт. Він сидів просто під дощем, тремтів від холоду й, здавалось, не мав більше сил.

Я одразу попросила тата зупинити машину. Вибігла під дощ, обережно взяла котика на руки. Він був мокрий, худенький і зовсім беззахисний. Спочатку трохи дряпався, бо, мабуть, злякався, але потім притулювся до мене й тихенько замуркотів. У ту мить я зрозуміла — більше не відпущу його. Коли ми приїхали додому, я витерла його рушником, нагріла молока й зробила для нього маленьке ліжечко з коробки. Спочатку він лежав тихо, не рухався, ніби не вірив, що йому нарешті тепло. А потім почав муркотіти й заснув. Я сиділа поруч і дивилась на нього, й мені стало так добре, наче в серці запалилось маленьке світло. Наступного ранку він прокинувся зовсім іншим — живим, цікавим, пустотливим. Тепер це мій улюбленець. Я назвала його Мурчик. Він зустрічає мене після школи, грається, спить біля мене й завжди поруч, коли мені сумно. Іноді я думаю, що не лише я врятувала його, а й він мене — від поганого настрою, від самотності. Маленьке життя стало частиною мого. І тепер я точно знаю: ніколи не можна проходити повз тих, хто потребує допомоги. Бо навіть найменший добрий вчинок може змінити цілий світ.

Врятоване життя

Баричка Вероніка – 15 років, учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської селищної ради

Одного зимового дня, коли я поверталася зі школи, помітила під кущем біля дороги маленьке руде кошеня. Воно тремтіло від холоду й жалібно нявкало, намагаючись привернути чийсь увагу. Сніг падав густо, вітер дув сильний, а малюк був зовсім мокрий і знесилений. Я нахилилася й побачила, що лапки у нього задубіли, а оченята злякано дивилися на мене. Мені стало його дуже шкода. Я обережно взяла кошеня на руки, загорнула у свій шарф і понесла додому. Воно притиснулося до мене й перестало нявкати, наче зрозуміло, що я хочу допомогти. Коли я прийшла додому, мама спочатку здивувалася, але, побачивши цього бідолашного пухнастика, одразу дозволила залишити його в хаті. Ми висушили його

теплим рушником, дали трохи теплого молока і постелили біля батареї м'яку ковдрочку.

Перші кілька днів кошеня багато спало й їло. Воно наче відновлювало сили після того, що пережило. Потім поступово почало звикати — бігало по кімнаті, гралося з клубком ниток, весело муркотіло, коли я його гладила. З часом малюк зовсім перестав боятися і став справжнім членом нашої родини.

Тепер кошеня живе у нас. Воно виросло, стало гарним, лагідним і дуже розумним. Кожного ранку воно зустрічає мене біля дверей, наче вітає з новим днем, а ввечері лягає поруч, коли я роблю уроки. Ми дуже прив'язалися одне до одного, і я не уявляю, як могла б пройти повз тоді, у холодний зимовий день.

Я щаслива, що врятувала це маленьке життя. Адже для когось це могла бути лише випадкова зустріч, а для кошеняти — справжній порятунок. Тепер у нього є дім, тепло, любов і турбота, а в мене — ще один щирий друг, який щодня дарує мені радість і нагадує, що добро завжди повертається.

Врятоване життя

Сабан Анастасія – 16 років, учениця 10 класу Болехівського ліцею № 1 «Академічний» Болехівської селищної ради

Мене звати Настя, мені 16 років, я навчаюся у 10 класі. Одного холодного, осіннього дня я поверталася додому зі школи і почула тихе нявчання. Біля дороги, під кущем, сидів маленький сірий котик. Він тремтів від холоду й був дуже худий.

Я одразу вирішила допомогти. Обережно взяла його на руки, принесла додому, нагодувала та загорнула в ковдру. Разом з мамою ми відвезли котика до ветеринара, щоб перевірити, чи він здоровий. Лікар сказав, що котик просто виснажений, але скоро одужає.

Ми назвали його Димок. Тепер він живе з нами, став веселим і лагідним. Щоранку зустрічає мене біля дверей і муркоче, коли я беру його на руки.

Я дуже щаслива, що не пройшла повз і врятувала життя цьому маленькому створінню. Тепер я знаю, що навіть один добрий вчинок може зробити світ кращим.

Моя Риська

Мельник Діана – 16 років, вихованка гуртка загальної біології Рогатинського центру дитячої та юнацької творчості

Одного дня ми з мамою вирішили завести котика. Ми довго переглядали різні варіанти у соцмережах, але нічого таки не знайшли. Однак одного дня мама дізналася, що у нашому мікрорайоні живе старенька жінка переселенка, яка доглядає багато котів. Вона була вже дуже немічна і ледве ходила, але продовжувала годувати своїх улюбленців. Сили у неї майже не залишилося, тому вона шукала для котиків новий дім. Коли ми прийшли до неї, на лавці сиділо кілька котенят. Серед них був один особливий-чорно-руденький без хвоста. Вона дивилася на мене такими великими очима, ніби просила: «Візьми мене». У моєму серці щось здригнулося і ми вирішили забрати саме її. Старенька жінка радісно усміхнулася і віддала нам її. Коли ми принесли котика додому, вона спершу ховалася під ліжком-мабуть, боялася нового місця. Але вже наступного дня підійшла до мене та почала тертися об ноги. Ми назвали її Риською. З часом Риська стала повноцінним членом нашої родини. Вона любить гратися з клубками ниток, муркотати коли її гладять, особливо полюбляє гратися з моїми тапочками. Вона завжди відчуває, коли комусь сумно або погано. Вона одразу приходить, тихенько лягає поруч, ніби каже «Я поруч». Ось так у моєму житті появилася Риська.

